

**Όταν ανταλλάσσετε την ελευθερία σας για την ασφάλειά σας, δεν παίρνετε τελικά τίποτα.**

## **Μια απάντηση στους κριτικούς του Μακ Αρθουρ**

5 Αυγούστου 2020 από τον [Γκρέισον Γκίλμπερτ](#)



Δεν υπάρχει κάποιο λάθος στην επιθυμία μας για ασφάλεια και στην απόλαυση των ανέσεων μας, αλλά η προφανής απάντηση σε αυτό είναι πως ο κόσμος μας, δεν είναι ασφαλής αλλά ούτε και “εύκολος”. Είναι τελικά, επικίνδυνη υπόθεση να βγαίνεις από την πόρτα του σπιτιού σου. Ο κόσμος είναι γεμάτος δυσάρεστες παγίδες, δοκιμασίες, δεινά και πράγματα όπως ασθένειες, λοιμώξεις, πληγές, ακόμη και πανδημίες. Ο κόσμος είναι γεμάτος με ανθρώπους που θέλουν να σας κάνουν κακό και από άσχημες καταστάσεις.

Ωστόσο, έτσι τον έχουμε στο μυαλό μας τον κόσμο. Μόνο δύο άτομα βίωσαν την αληθινή ασφάλεια και άνεση, αλλά θελήσανε να τα ανταλλάξουν, στην προσπάθειά τους να γίνουν σαν τον Θεό. Από τότε, ο κόσμος ήταν πάντα ένα βήμα πιο κοντά στην απόλυτη πολιτική αναταραχή ή σε κάποιο φυσικό κατακλυσμό. Εννέα χώρες έχουν τη δύναμη στα χέρια τους να ξεκινήσουν μια αναπόφευκτη αλυσιδωτή αντίδραση ενός παγκόσμιου πυρηνικού πολέμου και όμως η στατιστική πιθανότητα των ανθρώπων να πεθάνουν με αυτόν τον τρόπο, δεν έχει μεγάλη βαρύτητα σε σχέση με το

ποσοστό των θανάτων από άλλη αιτία.

Από τότε που η αμαρτία μπήκε σ’ αυτήν την εξίσωση, αποκτήσαμε έναν αδιάκοπο εχθρό που κυνηγάει κάθε άνδρα, γυναίκα και παιδί: τον θάνατο. Ο ίδιος μεγάλος εχθρός έχει φέρει ένα καταστροφικό χάος στον κόσμο, μαζί με τους συμμάχους του, ενάντια στον λαό του Θεού, δηλαδή η αμαρτία και ο Σατανάς. Αυτοί οι τρεις μεγάλοι εχθροί έχουν δελεάσει κάθε άνθρωπο, με το πρόσχημα να δώσουν αυτό που η ψυχή τους λαχταρά: αιώνια ζωή. Ωστόσο, σπάνια αυτή η επιθυμία εκδηλώνεται στη μεταστροφή των αμαρτωλών και οι λόγοι είναι διάφοροι, δείτε την Παραβολή του Σπορέα. Έτσι, είτε ολισθαίνουν εξαιτίας των δοκιμασιών, της ταλαιπωρίας, των διώξεων ή της αγάπης τους για το χρήμα και αυτόν τον κόσμο, ενώ την επιθυμία τους για αιώνια ζωή και για ασφάλεια, επιδιώκουν να την αποκτήσουν με άλλους τρόπους, ενώ όλα αυτά προέρχονται μόνο διαμέσων του Ιησού Χριστού. Όλα αυτά επειδή υπάρχει μέσα μας η μεγάλη επιθυμία για την αιώνια ζωή, την οποία πιστεύουμε πως θα κατακτήσουμε, καθώς και τα προνόμια που την ακολουθούν, την ασφάλεια και την άνεση, μακριά όμως από την πηγή τους.

Με άλλα λόγια: έχουν ανταλλάξει την σωματική κακουχία, με την πνευματική

κακουχία. Έχουν κερδίσει μια επίγεια ασφάλεια εις βάρος της ουράνιας ασφάλειας και όπως και σε κάθε άλλη περίπτωση πειρασμού που έχει έρθει στην ανθρωπότητα, φτιάχνουν μικρά είδωλα από τις επιθυμίες της καρδιάς τους. Αμαρτάνουν όταν αποδέχονται αυτά τα είδωλα, αλλά αμαρτάνουν ακόμα και όταν δεν τα αποδέχονται. Διαπράττουν προδοσία επειδή αγαπούν και λαχταρούν αυτό που μόνο ο Θεός μπορεί να τους δώσει δια μέσω του Εαυτού Του, καθώς απαιτούν να το αποκτήσουν δια μέσω των ανέσεων αυτής της ζωής. Ο λόγος που το κάνουν αυτό είναι γιατί αγαπούν την ζωή που έχουν σήμερα και ταυτόχρονα δεν έχουν πραγματική ελπίδα για την επόμενη ζωή, και επίσης άλλος ένας λόγος που το κάνουν αυτό είναι γιατί βρίσκονται κάτω από την ψευδαίσθηση της ασφάλειας. Για μια στιγμή γαλήνης σε αυτή την γη, πίνουν τις σταγόνες της οργής του Θεού.

Αυτό όμως δεν είναι κάτι καινούργιο και μέσα στην εκκλησία πολλοί σκέφτονται με αυτόν τον τρόπο εδώ και χρόνια, καθώς υποκύπτουν στις ίδιες ελκυστικές υποσχέσεις που φέρνει ο φιλελεύθερος πολιτισμός μας. Σε πολλές περιπτώσεις βλέπουμε ότι η εκκλησία, όπως και το έθνος του Ισραήλ, αντάλλαξαν την ασφάλεια και την άνεση που είχαν κοντά στον Θεό, για τις γήινες ανέσεις που αυτός ο κόσμος προσφέρει. Αν και πολλοί δεν μπορούν πλέον να καυχηθούν στα “άρματα και τα άλογα” (Ψαλμός 20:7), σίγουρα πολλές φορές ο σύγχρονος Αμερικάνος θα κληθεί να αγκαλιάσει ξανά οτιδήποτε του παρέχει ασφάλεια σε αυτόν τον ταραχώδη κόσμο. Είτε πρόκειται για μια σταθερή δουλειά, είτε για κάποια οικονομική σταθερότητα, ένα καλά εφοδιασμένο ντουλάπι, ένα ρυθμισμένο πρόγραμμα προπόνησης και διατροφής, την ικανότητα κάποιου γιατρού να χειρουργήσει την καρδιά σας, την ικανότητα της επιστημονικής κοινότητας να δημιουργήσει ένα αντιϊκό φάρμακο, μια μάσκα - τα περισσότερα εκ των οποίων βρίσκονται σε μία κατάσταση καθαρών αντιφάσεων.

Παρότι η καρδιά ενός ανθρώπου πρόκειται να σταματήσει να λειτουργεί λόγω έλλειψης αυτοελέγχου στις διατροφικές του συνήθειες, όμως από την άλλη αυτός μπορεί να έχει την οικονομική δυνατότητα και να το έχει ρυθμίσει έτσι ώστε να τον φροντίζουν για δεκαετίες. Ένας άλλος ζει με το αυστηρότερο πρόγραμμα διατροφής, άσκησης, όπου αυτό ισοδυναμεί με την πιο ακραίου τύπου σωματική λατρεία, αλλά από την άλλη ζει σε κατάσταση σεξουαλικής λαγνείας. Κανείς απ’ τους δύο δεν λογαριάζει το τίμημα που πρέπει να πληρώσει μόλις του ζητηθεί ο λογαριασμός για τη ζωή του και οι δύο επομένως είναι ανόητοι στο έπακρο.

Ωστόσο, πόσο πολύ περισσότερο ανόητος είναι ένας Χριστιανός όταν λέει ότι λαμβάνει υπόψιν του τον Θεό και τον Λόγο Του, μόνο και μόνο για να ζήσει σαν να έχει τα πάντα ο ίδιος υπό τον δικό του έλεγχο, όταν δεν μπορεί να προσθέσει ούτε ένα νανοδευτερόλεπτο στην ζωή του, από δική του επιλογή. Σίγουρα, το ζήτημα δεν είναι ότι κάποιος μπορεί να ζήσει μια ανεξέλεγκτη ζωή, αλλά μάλλον το ότι ισχυρίζεται, πως τελικά θα ζήσει περισσότερο πράττοντας ότι πράττει. Αυτοί οι άνθρωποι είναι δεσμευμένοι στην ίδια ανόητη σκέψη όπως και ένας άπιστος, αλλά αυτοί είναι χειρότεροι γιατί είναι πιστοί! Αν ξέρω την αλήθεια, και δεν ζω σύμφωνα με αυτήν την αλήθεια, δεν είμαι εγώ ο μεγαλύτερος ανόητος... όταν ο άλλος είναι ανόητος εξ αιτίας της άγνοιά του; Πόσο μεγάλο παράδειγμα ανοησίας είναι ένας χριστιανός, του οποίου η υποκρισία αποκαλύπτεται πλήρως και τότε είναι διπλά ένοχος, τόσο για την αμαρτία του, όσο και για την μαρτυρία του απέναντι στην πίστη του στον Θεό;

Το τελικό σημείο στο οποίο θέλω να καταλήξω είναι ότι ο Θεός, είναι το μοναδικό αυθεντικό καταφύγιο μας κάθε μέρα, όπως ήταν σε οποιοδήποτε στιγμή μέσα στην ιστορία. Αυτός είναι ο συγγραφέας κάθε στιγμής στο χρόνο και στο χώρο. Κάθε λεπτό, κάθε λεπτομέρεια, είναι κάτω από τον κυρίαρχο έλεγχό του. Τα συνηθισμένα προνόμια άνεσης που έχει στην διάθεσή του ο σύγχρονος άνθρωπος, δεν μειώνουν τις προσδοκίες μας σχετικά με την ικανότητα του Θεού να μας κρατήσει ασφαλείς από το κακό. Ομοίως, αυτά τα συνηθισμένα προνόμια άνεσης, δεν μείωσε τις προσδοκίες του Θεού για εμάς, ώστε να ζούμε με απόλυτη εμπιστοσύνη σε Αυτόν και μόνο σε Αυτόν. Δεν πρέπει να βασίζουμε την πίστη μας προς σωτηρία στις αρχές ή τους θνητούς ανθρώπους - και όμως αυτό είναι το κατόντημα πολλών δυτικών Ευαγγελικών. Είμαστε τρομερά έξυπνοι στο να εξορθολογήσουμε όλους τους λόγους για τους οποίους θα έπρεπε και πρέπει να στηρίζουμε την πίστη μας σε άλλες δυνάμεις εκτός από τον ίδιο τον Θεό, και μέχρι τώρα τίποτα δεν μας είχε φανερώσει αυτή την κατάσταση, έτσι όπως μας το φανέρωσαν οι περιστάσεις που ζούμε τώρα.

Από τις διαφωνίες μας για τις μάσκες έως τη διατήρηση ανοιχτών εκκλησιών, οι άνθρωποι βρίσκονται σε μια πραγματική φρενίτιδα, απ' ότι βλέπω, σαν αποτέλεσμα του να μείνουμε όσο το δυνατόν πιο ασφαλείς γίνεται (μένουμε ασφαλείς). Εάν πραγματικά πιστεύουμε ότι ο Θεός είναι η μόνη ασφάλειά μας, αυτό θα έπρεπε να έχει απίστευτες πρακτικές επιπτώσεις, χωρίς να οδηγεί σε έναν τυφλό ντετερμινισμό, αλλά απαιτεί πολλά περισσότερα από ό, τι οι σύγχρονοι Χριστιανοί φαίνεται να είναι σε θέση να διαχειριστούν.

Οι πάστορες εγκαταλείπουν τον καθήκον της ποιμανσης, εν μέσω μιας πανδημίας, αλλά από την άλλη βρίσκουν αρκετά εύκολο και με χαρά μεταπηδούν στους κόλπους των κοσμικών ιδεολογικών κινημάτων, που αντιτίθενται στο ευαγγέλιο. Για να το θέσω όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρα: έκλεισαν τις εκκλησίες για μήνες, λόγω του φόβου ότι ο Κορωνοϊός θα εξαπλωθεί μεταξύ των μελών τους, αλλά δεν είχαν κανένα πρόβλημα να εμφανιστούν σε διαδηλώσεις στις πόλεις τους για να υποστηρίξουν την ψεύτικη ιστορία για τον συστημικό ρατσισμό. Πολλοί πάνε κόντρα στον Τζον ΜακΑρθουρ, γιατί αψηφά τους κυβερνητικούς περιορισμούς της Καλιφόρνιας, όσον αφορά τις εκκλησίες, και παρουσιάζουν ότι αυτός και οι πρεσβύτεροι της εκκλησίας Grace Community ενεργούν υπό σύγχυση και δεν έχουν αγάπη για τον πλησίον τους ή δεν καταλαβαίνουν τα της «χριστιανικής ελευθερίας», εν μέσω πανδημίας. Πιθανόν, αυτή να είναι απλώς μια απείθαρχη πρόταση, αλλά ίσως ο ΜακΑρθουρ και οι πρεσβύτεροι να κατέληξαν σε αυτά τα συμπεράσματα σκόπιμα, καθώς είναι καιρός για τους Χριστιανούς να σταθούν και να δώσουν μια απάντηση σταθερή, ένα ευγενικό "Όχι". Ακόμα πιο ξεκάθαρα, ίσως θα έπρεπε να δώσουν με αποφασιστικότητα, ένα «Όχι», όταν οι εντολές ενός συγκεκριμένου κυβερνήτη είναι αόριστες και ξεπερνούν τη δομή και τη φύση της ίδιας της υπηρεσίας του. Τίποτα από τα παραπάνω, δεν τους καθιστά ένοχους για παραβίαση του Ρωμαίου 13, ούτε καθιστά την στάση τους δεσμευτική για όλους εκτός αν επικρατούν οι ίδιες συνθήκες.

Η εκκλησία του ΜακΑρθουρ συμπορεύτηκε με τις οδηγίες του κυβερνήτη Νιούσομ για περίπου πέντε μήνες, κάτι που δείχνει όχι μόνο μια αρχική προθυμία συμμόρφωσης με τις κυβερνητικές αρχές, αλλά και τον σωστό λόγο για τον οποίο έγινε αυτό. Όταν ο Κορωνοϊός εμφανίστηκε για πρώτη φορά, κανείς δεν ήξερε πόσο θανατηφόρα θα ήταν αυτή

η ασθένεια. Τα αρχικά μοντέλα προέβλεπαν ότι ήμασταν ενδεχομένως σε ένα νέο κύμα της Ισπανικής Γρίπης, το οποίο επέφερε ένα ατυχές, δυσάρεστο αλλά κατανοητό κλείσιμο των εκκλησιών για μια χρονική περίοδο. Εδώ που βρισκόμαστε σήμερα βλέπουμε μια διαφορετική πορεία του ιού, ο οποίος ενώ είναι επικίνδυνος, δεν είναι τόσο θανατηφόρος όσο είχε αρχικά θεωρηθεί, και αυτό είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο επιχειρηματολογούν οι πρεσβύτεροι της εκκλησίας Grace Community. Τα αποτελέσματα της καραντίνας ήταν πιο καταστροφικά από τον ίδιο τον ιό, το σχολίασα σε παλαιότερό μου άρθρο [εδώ](#). Ακόμα και ο διευθυντής του CDC (Κέντρου Ελέγχου και Πρόληψης Ασθενειών των ΗΠΑ) έχει δηλώσει ανοιχτά, ότι υπάρχουν μεγαλύτεροι κίνδυνοι για τη δημόσια υγεία έχοντας τα σχολεία κλειστά, παρόλα αυτά όμως, σε ολόκληρη τη χώρα τα περισσότερα σχολεία θα παραμείνουν κλειστά και αυτό τον μήνα. Καθώς αυτή η πανδημία συνεχίζεται και το έθνος συνεχίζει να διχάζεται πιο έντονα σε αυτά τα σημεία.

Οι κατευθυντήριες γραμμές σε όλα τα μέτωπα, συμπεριλαμβανομένων και των εκκλησιών, δεν βασίζονται στο κατά πόσον υπάρχει διάθεση να αντισταθούμε σε αυτές τις οδηγίες αλλά εάν θα υπακούσουμε ή όχι. Υπάρχει η περίπτωση της κοινωνικής ανυπακοής, την οποία όλοι (η εκκλησία) αναγνωρίζουμε, αλλά υπάρχει και προβληματισμός για το πού πρέπει να τεθούν τα όρια. Πιστεύω ότι αυτός είναι ο καιρός που θα πρέπει να αψηφήσουμε τις οδηγίες και να αντισταθούμε ειρηνικά, και ένας λόγος για αυτό είναι ότι υποθέτουμε πως η κυβέρνησή μας δεν θα αλλάξει την στάση της, αλλά θα συνεχίσει να παραβιάζει την ξεκάθαρη οδηγία που μας δόθηκε όσον αφορά την συνάθροιση της εκκλησίας. Σίγουρα το αρχικό κύμα δράσης και απειλής έναντι των Χριστιανών και της πορείας τους δεν πρόκειται να αλλάξει δραματικά ώστε να μας οδηγήσουν σε “Γκουλάγκ” (στρατόπεδα συγκέντρωσης των αντιφρονούντων επί κομμουνισμού), αλλά για να φτάσει κάποιος σε ποινές τύπου “Γκουλάγκ”, περνάει πρώτα από κάποια άλλα αρχικά και ενδιάμεσα στάδια. Οι παραχωρήσεις των ελευθεριών επιτυγχάνονται με την πάροδο του χρόνου έως ότου ωριμάσει η κοινωνία και η εκκλησία τελικώς να μην είναι πλέον ελεύθερη να δρα σε τίποτα ουσιαστικό. Ωστόσο, απλώς και μόνο επειδή δεν είμαστε ακόμη σε ένα σημείο απόλυτης αυταρχικότητας, αυτό δεν σημαίνει ότι η ύπαρξη αυτών των σημερινών περιορισμών από τον κυβερνήτη Νιούσομ δεν είναι αντισυνταγματικοί, ούτε σημαίνει ότι η πολιτική ανυπακοή είναι αδικαιολόγητη μόνο και μόνο επειδή κάποιος δεν βλέπουν ότι στόχος δεν έχει επιτευχθεί. Ουσιαστικά, η ερώτησή μου σε όσους από εσάς λέτε πως δεν είναι η ώρα για αντίσταση, είναι: *πότε θα βάλουμε κάποια όρια;*

Η δεύτερη ερώτησή μου είναι εάν θέσουμε κάποια όρια αργότερα στην πορεία μας, μήπως τότε θα είναι πολύ αργά; Αυτό που θέλω να πω με την ερώτησή μου είναι πως θα βάλουμε όρια όταν υπάρξει σωματική δίωξη ή όταν υπάρξει συγκεκριμένα δίωξη εναντίον μόνο των Χριστιανών; Μήπως υπάρχει κάτι που πρέπει να κάνετε σήμερα σε αυτό το σημείο για να αντισταθείτε σε μέτρα που θέτουν υπερβολικούς περιορισμούς; Η τρίτη ερώτησή μου αφορά το κίνητρο: Ποιο είναι το κίνητρό σας ώστε για να τραβήξετε αυτήν τη γραμμή των ορίων;

Σας κάνω αυτές τις ερωτήσεις γιατί διαπιστώνω ότι αυτό που πιστεύετε, επί του παρόντος, σχετικά με τους θανάτους από τον Κορωνοϊό, καθορίζει και το τι και πόσο πιστεύετε πως οι εκκλησίες πρέπει να είναι πρόθυμες να συμμορφωθούν με τις κυβερνητικές εντολές. Αυτός ήταν ο καθοριστικός παράγοντας σε πολλές περιπτώσεις για τους ανθρώπους, υποψιάζομαι, ακόμη και για μερικούς από αυτούς στους οποίους αναφέρθηκα παραπάνω. Υποψιάζομαι επίσης ότι οι άνθρωποι δεν βλέπουν το αυστηρό επίπεδο συμμόρφωσης που

εφαρμόζεται κατά των εκκλησιών ως κάτι προβληματικό, σε σύγκριση με άλλους χώρους όπως πχ. τα κέντρα έκτρωσης. Μπορεί για πολλούς το ζήτημα να είναι επιφανειακό, αλλά δεν βλέπουν την πρόδηλη προσπάθεια περιθωριοποίησης μιας ομάδας ανθρώπων, οι οποίοι με πολλούς τρόπους είναι ένα αγκάθι σε κάποιες πολιτικές πρακτικές εδώ και χρόνια. Ως συνέχεια του προηγούμενου, παρατηρώ πολλούς που πιστεύουν ότι ο διωγμός δεν έρχεται κλιμακωτά, ούτε στοχοποιεί πάντα μια συγκεκριμένη ομάδα ατόμων. Όλα αυτά είναι προβληματικά, αλλά ίσως αυτό που είναι πιο προβληματικό είναι η ιδέα ότι και πάλι οι ανησυχίες των ανθρώπων βασίζονται σε μεγάλο βαθμό στην ασφάλεια, με βάση την ικανότητα της κυβέρνησης να τους διατηρήσει ασφαλείς.

Τώρα, θα ήθελα να σας πω ότι δεν είμαι και πολύ αισιόδοξος έναντι των κυβερνητικών αρχών, σε σχέση με πολλούς χριστιανούς συνομήλικούς μου (εκτός από τους αδελφούς που ανήκουν στην ομάδα – πολιτικό κόμμα των Libertarian). Περιφρονώ στο μέγιστο επίσης τις θεωρίες συνωμοσίας και αν κάποιος μου έλεγε κατά πρόσωπο ότι τα μέτρα ενάντια στην πανδημία του Κορωνοϊού έχουν στόχο την διαφύλαξη της ζωή των ανθρώπων, θα τον πίστευα χωρίς καμία αμφιβολία. Αν ωστόσο από την μία συμφωνούσατε στο ότι οι κυβερνήσεις, μας επέβαλαν αδικαιολόγητες απαγορεύσεις που υπερβαίνουν τις εξουσίες τους (και μάλιστα σε πιο αυστηρό επίπεδο εναντίον των θρησκευτικών θεσμών), αλλά από την άλλη το παρουσιάζετε ως κάτι μη προβληματικό, ούτε ότι αυτό θα οδηγήσει σε κάτι προβληματικό, τότε θα αναρωτιόμουν για την ικανότητά σας στο να διακρίνετε ότι η εκκλησία είναι στο κάδρο στοχοποίησης από την πολιτεία. Το δωμάτιο όλο και «μικραίνει» σε όλους τους τομείς της ευρύτερης δημόσιας δράσης της εκκλησίας. Ο Χριστιανισμός δεν είναι δημοφιλής σε πολλά μέτωπα (κάτι που πολλοί επικριτές του ΜακΑρθουρ μετ' επιτάσεως επισημαίνουν), αλλά όμως δεν φαίνεται να το επισημαίνουν και σε αυτό το μέτωπο. Αντιθέτως πολλοί κριτικοί του ΜακΑρθουρ κάνουν τον εγκαλούν ως προς την απόκλιση του από την συλλογική δημόσια μαρτυρία της εκκλησίας.

Ειλικρινά, πιστεύω ότι ένα από τα καλύτερα πράγματα που θα μπορούσαν να κάνουν οι Χριστιανοί είναι να σταματήσουν να νοιάζονται για το τι σκέφτεται ο κόσμος γι' αυτούς. Έχουν γίνει τόσες επικυρώσεις θεολογιών και για άλλων άχρηστων πρακτικών με το πρόσχημα «να μην δώσουμε την ευκαιρία να μας βλασφημήσουν», που δεν πιστεύω ότι οι περισσότεροι Χριστιανοί καταλαβαίνουν πραγματικά τι σημαίνει αυτή η φράση. Αντί να επικεντρωθούμε σε ζητήματα υποκρισίας, σε βασικές αμαρτίες, αυτό που αποκομίζουμε από όλα αυτήν την υπόθεση είναι το «αν συμφωνούμε ή όχι». Όλα τείνουν να βρίσκονται κάτω από την ομπρέλα της δήθεν «μαρτυρίας της εκκλησίας», η οποία στο τέλος είναι μια εκκλησία που βασίζεται περισσότερο στα συναισθήματα παρά σε ουσιαστικά βιβλικά επιχειρήματα. Αυτό είναι ένα παλιό τέχνασμα και πρέπει να “πεθάνει”. Δεν ενδιαφέρομαι περισσότερο για τη γνώμη της κοινωνίας σχετικά με εάν η εκκλησία πρέπει να παραμένει ανοιχτή, ή να ψάλλουμε, ή να συμμετέχουμε στο Δείπνο και το Βάπτισμα του Κυρίου μας, για το εάν τηρούνται οι πρακτικές της κοινωνικής αποστασιοποίησης και αν φοριούνται μάσκες κατά τη διάρκεια της πανδημίας, όσο για την γνώμη της κοινωνίας για τις βιβλικές αρχές της εκκλησίας ανά τους αιώνες. Γιατί; Επειδή πραγματικά δεν πιστεύω πως έχουν λόγο σε αυτήν συζήτηση και εκεί βρίσκεται όλο το σκεπτικό των πρεσβυτέρων της εκκλησίας Grace Community.

Προφανώς σε όλα αυτά, υπάρχει ένα σημείο κλειδί το οποίο χρειάζεται να

αναγνωρίσουμε: κανένα λογικό άτομο δεν πιστεύει, πως δεν πρέπει να υπάρχουν νόμοι που νομιμοποιούν ή όχι τις ενέργειες των ανθρώπων. Ωστόσο, όπως υπάρχει ένα σημείο ασφαλείας για την προστασία από την ανεξέλεγκτη αυτονομία, υπάρχει επίσης ένα σημείο ασφαλείας απέναντι στην ανεξέλεγκτη νομοθεσία. Η διαπραγματεύση μεταξύ της αυτονομίας και της κυριότητας, τουλάχιστον όπως αυτό γίνεται αντιληπτό, είναι η ασφάλεια και το επίσης είδωλο, η άνεση. Εάν επιθυμήσουμε να μεγιστοποιήσουμε την ελευθερία έρχεται εις βάρος της ασφάλειας και της άνεσης. Εάν επιθυμήσουμε να μεγιστοποιήσουμε την ασφάλεια, το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να απεμπολήσουμε ορισμένες ελευθερίες, αλλά μόνο αυτές τις ελευθερίες, φυσικά, που το κράτος θεωρεί ότι είναι αχρείαστες. Το πρόβλημα με αυτή την οριοθέτηση αυτή δεν είναι το κατά πόσον συμβαίνει, αν και όλοι είναι ήσυχοι με το γεγονός ότι στερούμαστε ορισμένες ελευθερίες και ειδικά οι Χριστιανοί εφόσον η οριοθέτηση συμμορφώνεται με προϋπάρχουσες βιβλικές αρχές. Το πρόβλημα είναι ότι όταν το κράτος τραβά μια αυθαίρετη γραμμή που παρακωλύει την λειτουργία της εκκλησίας και η εκκλησία καλείται να τραβήξει μια αυθαίρετη γραμμή που για το πότε θα αγνοήσει το κράτος και καταλήγουμε στο να χάνουμε τις ελευθερίες μας πιο σύντομα απ' ότι αν «πατούσαμε πόδι» πιο πριν παρά χρόνια μετά το γεγονός όπως έκανε η εκκλησία γενικά σε κάθε πολιτικό και κοινωνικό ζήτημα στο παρελθόν. Και πάλι, πιστεύω ότι μέρος αυτών των πρακτικών οφείλεται στο γεγονός ότι πολλοί Χριστιανοί συμφωνούν με την ποδηγέτηση από το κράτος, όσον αφορά την πρόσφορα ασφάλειας, άνεσης και καθοδήγησης που προσφέρει. Πολλοί σήμερα επαινούν έναν άνθρωπο όπως ήταν ο Μάρτιν Λοϊντ-Τζόουνς για τη συνέχιση των εκκλησιαστικών συναθροίσεων του κατά τη διάρκεια της αεροπορικής επιδρομής του Β 'Παγκοσμίου Πολέμου στο Λονδίνο, αλλά αναρωτιέμαι πόσοι θα ήταν υπέρ του να κλείσει η εκκλησία για λόγους ασφαλείας εάν ζούσαν τότε.

Η αλήθεια είναι ότι όλοι αγαπούν την επιβολή της κυβέρνησης όταν συμφωνούν μαζί της, ειδικά όταν κάποιος θεωρεί πως αυτά τα μέτρα θα οδηγήσουν στην προσωπική τους αλλά και στην συλλογική τους ευημερία, ωστόσο όλοι ζημιωνόμαστε όταν αυτό εφαρμόζεται καθολικά σε όλους και όταν οι θεμελιώδεις ελευθερίες στερούνται. Το θέμα που τίθεται εδώ δεν είναι ότι πρέπει να παραμεληθεί η ευημερία, αλλά μάλλον ότι τα πράγματα είναι πολύ πιο περίπλοκα από τους μονοδιάστατους χαρακτηρισμούς που γίνονται εναντίον εκείνων που επικρίνουν την κυβερνητική πολιτική και τα μέτρα ενάντια στην πανδημία του Κορωνοϊού. Συνδέστε το με το γεγονός της χρήσης της μάσκας, όπου κάποιους την χρησιμοποιούν ως αφορμή πολιτικών επιδιώξεων, και ένα μεγάλο μέρος του προβλήματος ήρθε στην επιφάνεια: το έθνος μας είναι ανίκανο να δείξει ανοχή ως προς αυτούς που τείνουν να διαφωνούν με τους υπόλοιπους.

Αυτό είναι ένα σημείο κλειδί μίας συχνά χρησιμοποιούμενης επιχειρηματολογίας που παρατηρώ: Όσοι διαφωνούν θεωρούνται πως αρνούνται την επιστήμη και πως στερούνται βασικών λογικών επιχειρημάτων, πως δεν αγαπούν τον πλησίον τους, πως είναι ιστορικά αδαείς κ.λ.π. παρά το γεγονός ότι ορισμένοι από αυτούς είναι νοήμονες ενήλικες και λαμβάνουν τις αποφάσεις τους συνειδητά και με βάση λογικά συμπεράσματα, τα οποία απλά είναι διαφορετικά από τα δικά σας. Παρόλα αυτά όμως, πρέπει να συμμορφωθούν αυτοί οι αντιρρησίες με τον εξαναγκασμό του κράτους, επειδή, «αρνούνται την πραγματικότητα» όπως την κρίνουν αυτοί.

Όταν η εκκλησία γενικά βλέπει την επιβολή του κράτους ως καλή, αναρωτιέμαι

πραγματικά, εάν έχουν την εμπιστοσύνη τους στις αρχές, «στα όπλα και στα άρματα» του πολέμου, παρά στον Θεό, και μόνο στο Θεό. *Μόνο ο Θεός*. Επαναλαμβάνεται συνεχώς, ειδικά στην Παλαιά Διαθήκη και βλέπουμε ξεκάθαρα παραδείγματα για το πώς η εμπιστοσύνη σε πράγματα εκτός του ίδιου του Θεού, εκτρέπει τους ανθρώπους του Θεού από το στόχο. Ίσως και να βιώσουμε τέτοιες καταστάσεις από πρώτο χέρι, εάν τα πράγματα συνεχίζουν να ακολουθούν αυτήν την πορεία.

Μετάφραση από το Αγγλικό: Σοφία Ταβαντζή

Πηγή:<https://www.patheos.com/blogs/chorusinthechaos/when-you-trade-freedom-for-safety-you-get-neither/>